

opusdei.org

Nedeľa štvrtého týždňa v pôstnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu štvrtého
týždňa v pôstnom období.

Navrhované témy sú: radosť z
obrátenia; milosrdná láska
Boha Otca; vždy hľadiť na to,
čo je dobré.

10.03.2024

V TENTO DEŇ, takmer v polovici
pôstneho obdobia, nás Cirkev
pozyva, aby sme sa tešili z blízkosti
nášho vykúpenia prostredníctvom

Ježišovej smrti a zmŕtvychvstania. Z tohto dôvodu je táto nedeľa známa ako *nedeľa Laetare, nedeľa radosti*. A v liturgii rozjímame nad podobenstvom o márnokratnom synovi, ktoré pozoruhodným spôsobom vyjadruje nekonečné Otcovo milosrdenstvo, smútok z hriechu i oslavu obrátenia.

Kontextom podobenstva je reptanie farizejov, ktorí boli prekvapení, že Ježiš prijíma hriešnikov a jedáva s nimi. Pán ho rozpráva, aby ich povzbudil k zmene srdca: „Istý človek mal dvoch synov. Mladší z nich povedal otcovi: ‚Otec, daj mi časť majetku, ktorá mi patrí.‘ A on im rozdelil majetok. O niekoľko dní si mladší syn všetko zobral, odcestoval do ďalekého kraja a tam svoj majetok hýrivým životom premárnil“ (Lk 15, 11-13).

V príbehu o mladšom synovi vidíme realitu hriechu: zabúdame na dary,

ktoré nám Boh dal, a potom ubližujeme vlastnej ľudskosti. „Toto je skutočná realita, aj keď sa niekedy môže zdať, že práve hriech nám umožňuje dosiahnuť úspech.

Odcudzenie sa Otcovi vždy prináša veľkú skazu tomu, kto ho robí, tomu, kto porušuje jeho vôľu a rozptyľuje v sebe svoje dedičstvo: dôstojnosť samotnej ľudskej osoby, dedičstvo milosti“[1]. V podobenstve vidíme, že hriech nie je ovocím svojvoľného pravidla, ale vždy škodí človeku, aj keď sa nás diabol snaží oklamať.

Autentická radosť, ľudská a nadprirodzená, sa nachádza v obrátení.

.....

„EŠTE BOL ĎALEKO, keď ho zazrel jeho otec, a bolo mu ho ľúto. Pribehol k nemu, hodil sa mu okolo krku a vybozkával ho“ (Lk 15, 20). „Dá sa to vari vyjadriť ľudskejšie? Je vari

možné ešte názornejšie opísať otcovskú lásku Boha k ľuďom? Stojac pred Bohom, ktorý nám beží v ústrety, nemôžeme zostať nemí; a so svätým Pavlom mu povieme: *Abba, Otče!*(Rim 8, 15). Otče, Otče môj! Lebo hoci je Stvoriteľom vesmíru, nevadí mu, že ho neoslovujeme zvučnými titulmi, ani nepotrebuje náležité uznanie svojej veľkosti. Túži, aby sme ho nazývali Otcom, aby sme si toto slovo vychutnávali a naša duša sa pritom naplňovala radosťou“[2].

Náš život je neustálym návratom k Otcovi: musíme mnohokrát začínať a znovu začínať. A pri každom návrate môžeme hlbšie objaviť krásu Božej milosrdnej lásky. Pán nie je žiarlivý panovník, nechce, aby sme sa riadili jeho zákonmi zo strachu, ale práve naopak: tak jemne, ako rešpektuje našu slobodu, nás Boh priťahuje k sebe svojou ochotou vždy nám odpustiť.

„Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa tvojím synom“ (Lk 15, 21), myslí si mladší syn. V skutočnosti nám vedomie, že sme deťmi Otca, ktorý je samá dobrota a milosrdenstvo, pomáha pochopiť, že Pán nás miluje bezpodmienečne a nikdy sa neunaví našou neverou. „Otcovo objatie a bozk mu dávajú pochopiť, že napriek všetkému bol vždy považovaný za syna. Toto Ježišovo učenie je dôležité: náš stav Božích detí je ovocím lásky Otcovho srdca; nezávisí od našich zásluh ani od našich činov, a preto nám ho nikto nemôže vziať“[\[3\]](#).

HÍLBKA OTCOVHO MILOSRDENSTVA
v podobenstve sa prejavuje v jeho radostnej reakcii, keď sa mladší syn vráti: objatie, bozky, nové šaty a prsteň, hostina, vykrmené teľa.... Ale jeho milosrdenstvo sa zjavuje aj v

reakcii staršieho syna, keď ten zistí, čo sa deje v dome. Samozrejme, niekedy môžeme mať tendenciu hodnotiť tohto brata negatívne: zdá sa nám prísny a závistlivý. Otec je však aj voči nemu milosrdný; nerozhnevá sa, hoci nevnímal a neoceníl jeho lásku.

„Otec čaká na tých, ktorí sa považujú za hriešnikov, a ide hľadať tých, ktorí sa cítia byť spravodliví“[\[4\]](#). V skutočnosti sú si obaja bratia podobnejší, než sa zdá. Obaja skončili vo svojom vlastnom bezpečí, hľadajúc samých seba, hoci rôznymi spôsobmi: jeden sa rozhodol žiť neusporiadane; druhý, zdá sa, sa rozhodol pre istú morálnu správnosť, ale teraz ho nachádzame nešťastného, akoby ho unavilo konať dobro. „Musíme sa vyhnúť nebezpečenstvu zákernej vlačnosti,“ hovorieval svätý Josemaría, „ktorá by nás mohla priviesť k vzdialeniu sa od Boha, a teda k neúčinnosti: vlačnosti

tých, ktorí si myslia, že už niečo urobili, lebo majú priateľov, lebo sa navonok pohli, ale nezapálili, ani neohriali prostredie okolo seba“[5].

„Syn môj, ty si stále so mnou a všetko, čo ja mám, je tvoje“ (Lk 15, 31), hovorí otec staršiemu bratovi. Pán sa chce s nami vždy deliť o svoj život, dať nám všetko, čo má, dokonca nám darovať seba samého. Môžeme prosiť Máriu, matku milosrdenstva, aby nám pomohla vždy vidieť predovšetkým mnohé dobré veci, ktoré nám Boh dal a ktoré sú v druhých, aby sme sa nikdy nevzdialili od Otcovho domu. A môžeme tiež oslavovať a tešiť sa z túžby po dobre a obrátení, ktorá je tak hlboko zakorenená v ľudskom srdci.

[1] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 16-III-1980.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 64.

[3] František, *Audiencia*, 11-V-2016.

[4] František, *Audiencia*, 6-III-2016.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného strenutia*, Londýn IX-1971.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/nedela-stvrteho-tyzdna-v-postnom-obdobi-cyklus-c/> (05.04.2025)